

Civakodó óriások

Aznap nyugodt volt a tenger. A víz akár egy kifeszített vászon, s a Pöttyös Hajó is csak attól ringott picit, mert öles léptekkel végigdöngött a fedélzetén Melák. Imbolygott kissé, de csak azért, mert még álmos volt, hiszen épphogy felkelt a délutáni szunyókálásából. Csak dörgölte a szemeit, nyújtózkodott, ásítózott – de legfőképp irigykedett Nyurgára, aki most indulhatott pihenni a délelőtti szolgálat után. Csakhogy a langaléta matróz nem lustálkodni vágyott, sokkal inkább

evett volna valamit, ezért Pankához indult a fedélközbe. A hajókonyhán azonban Tücsit találta, aki olyan rémült képpel falatozta az előző napi túrógombóc maradékát, mint aki attól tart, utoljára eszik életében. Nyurgát azért megkínálta, ő azonban azt tudakolta, merre lehet Panka.

– Pöttyös Kapitánnyal titkolóznak valami veszedelmes lényekről – válaszolta teli szájjal Tücsi. Aztán közelebb hajolt, és alig hallhatóan azt súgta: – Óriások!

„Ennek a fele se tréfa!” – gondolta Nyurga, és meg is mondta Tücsinek, amit gondol:

– Igazán elmondhatnák, ha veszélyben vagyunk! Menjünk és kérdezzük meg őket!

Tücsi először sűrűn bólogatott, de aztán nagyon rázta a fejét. Maradt inkább a túrógombócokkal, Nyurga viszont haladéktalanul elindult a kapitányi kajüt felé.

– Az óriások fogják a kezükben, és húzzák-húzzák, ahogy csak bírják. Sokszor aztán addig nyújtják, míg hirtelen csak egy nagy reccsenés lesz a vége...

Ezt hallotta Nyurga a csukott ajtón keresztül, és ettől annyira meghökkent, hogy kopogtatni is elfelejtett. Sőt még csak nem is köszönt.

– Szét fognak minket tépni?! – kiáltotta kétségbeesetten, amikor berontott.

Ettől aztán Panka is megijedt:

– Jajj, kik? – pattant fel a helyéről. Azt hitte az árbockosárban észlelt valamit Nyurga, és attól ennyire izgatott. Pöttyös Kapitány is meglepődött persze, ő azonban sejtette, miről lehet szó.

– Csak nem Tücsi talált ki már megint valamit? – kérdezte.

– Azt mondta, hogy nagy a titkolózás, és hogy óriások...

Erre aztán nevetni kezdett Panka.

– Hiszen csak egy mese az egész! – mondta. – Gyertek, keressük meg Tücsit. Készítetek egy finom teát és közben elmondom.

A konyhában Tücsi pocakja már úgy dudorodott ki a matróztrikó alól, mint egy nagy görögdingnye, arcán pedig az látszott, felőle most már akár az óriások is jöhetnek. Panka elővette különleges teagűjteményét, és abból egy ritkán kinyitott dobozkát húzott elő.

– Attól az öreg gyógyítótól tanultam a mesét a falumban, akitől ezt a teát is kaptam. Mindkettő varázslatos – tette hozzá huncutul.

– Ne hagyjuk ki Melákot a mesélésből – javasolta Pöttyös Kapitány, és amikor a tea elkészült, mindannyian a fedélzeten telepedtek le. Még Hordó kutya is odaheveredett a kör közepére.

– Az öreg gyöngyhalászok úgy mesélték, az óriások civakodnak, amikor ennyire kisimul a tenger – idézte Panka, amit gyerekkorában hallott. – Magas hegységekben laknak a parthoz közel, és ha tényleg így van, akkor szerintem nagyon buták: azon vitáznak, kié a tenger, ami pedig mindenkié. Igyekeznek mégis a saját földrészükhöz közelebb húzni. Ha az egyiknek sikerül, a másik partról eltűnik a tenger.

Mikor ehhez a részhez értek, Pöttyös Kapitány izgatottan talpra szökkent.

– Mindenki a helyére! Azonnal!

A többiek egyáltalán nem tudták mire vélni, de szót fogadtak. Amikor mindenki elfoglalta helyét, a Kapitány elmagyarázta: Panka meséje a szökőárról szól.

– Bizony magam is észrevehettem volna, de az öregek meséje segített. Ha valahol messze föld-rengés van, hatalmas hullám keletkezik. Magasabb, mint a legnagyobb hajó árbocának csúcsa, és nagyon hosszú, akár több kilométeres is lehet. Mielőtt odaér, elszívja a vizet a partról, ilyenkor szaladni kell fel a hegyre, mert a parton óriási pusztítást végez.

– Sötét sáv a láthatáron, délnyugatról! – kiáltotta ekkor Nyurga.

– Irány délnyugat! – adta ki a parancsot a kapitány.

A Pöttyös hajó lassan az óriási hullám felé fordította az orrát, Tücsi pedig ekkor azt érezte, valamit sürgősen közölnie kell Pöttyös Kapitánnyal:

– De én ennyire nem vagyok bátor! – kiáltotta kétségbeesetten, de a Kapitány megnyugtatta.

– Minél nagyobb a hullám, annál inkább szembe kell vele menni, különben felborítja a hajót. Márpedig ez egy óriáshullám. De itt a nyílt tenger közepén csak felemel minket, és kész.

A sötét sáv eközben méltóságteljesen közelített, és elkezdett a hajó fölé tornyosulni.

– Kapaszkodjatok, liftezni fogunk! – kiáltott a Kapitány.

A hatalmas vízhegy a hátára kapta a hajót, és hirtelen olyan magasra lendítette, ahol egyébként csak madarak járhatnak. A hajóval együtt azonban Tücsi gyomra is liftezni kezdett. A túrógombócok előbb délkeletnek gurultak, aztán északnyugat felé fordultak, célba vették a nadírt*, végül irány a zenit*. Mire a hullám elvonult a hajó alól, bizony a gombócok is tovagurultak vele.

Pöttyös Kapitány – látva, hogy Tücsi nincs a legjobb bőrben – odalépett hozzá, hogy megvigasztalja.

– Most, hogy túl vagyunk ezen az óráshullámon, elárulom, egy kicsit azért nekem is gombóc volt a torkomban.

A többiek pedig csak bólogattak, hogy bizony nekik is. Jólesett Panka varázslatos teája az ijedségre.

*A zenit az égbolt éppen a fejünk felett lévő legmagasabb pontja. A nadír ennek az ellentéte, a talpunk alatti pont.

VÉGE